

och gräfvor i askan. — 2) (fig.) Speord, hvarmed betecknas en odugling, som sitter hemma bak ugnen.

ASKHÄRD, m. 2. Rummet i en fyruugn, der askan samlar sig.

ASKIG, a. 2. Beströdd, nedsmutsad, full med aska; blandad med aska.

ASKKLÄDE, n. 4. Kläde, hvori aska inbindes till begagnande vid bykning.

ASKKRUKA, f. 2. 1) Kruka eller urna, som fordom begagnades till förvarande af de dödes aska. — 2) Kruka, hvori aska förvaras.

ASKLAKAN, n. 5. Lakan, hvori aska inbindes till begagnande vid bykning.

ASKLUT, f. 2. sing. Lut af aska, hvori bykläder kokas.

ASKMÖRJA, f. 1. Het aska. *Steka potatis i a-n.*

ASKONSDAG, m. 2. Onsdagen efter fastlags-söndagen.

ASKPANNA, f. 1. 1) Se *Askrum*. — 2) Panna, hvori aska förvaras.

ASKREGN, n. 5. Naturföreteelse, isynnerhet vid utbrott af eldsprutande berg och nedfallandet af meteorstenar, bestående deruti, att vulkanisk aska nedfaller i stor mängd ur luften och betäcker marken.

ASKRUM, n. 5. Stället i en fyruugn under gallret, der askan stannar och samlas.

ASKUNGE, m. o. f. 2. pl. — *ungar*. Se *Askfis*. Brukas mest om qvinnkön.

ASKURNA, f. 1. Urna eller kruka, hvori fordom de dödes aska samlades.

ASKÖRT, f. 3. Örtslägte, bestående af öfver 100 arter, spridda i de flesta världens delar. Cineraria.

ASMODEUS, asmodéuss, m. 2. sing. Äkten-skapsdjeful, större af den äktenskapliga endrägten.

ASP, m. 2. Fisk af braxenslägten, två till tre fot lång; finnes i större sjöar och floder i norra och medlersta Sverige, och värderas mycket för sitt välsmakliga och lättmalta kött.

ASP, f. 2. Trädslag, som växer i något fuktiga skogstrakter, och hvaraf dels veden begagnas till bränsle eller slöjdvirke, dels löfvet till bopskapsfoder. — *Ss. A-lund, -skog, -träd, -träd, -ved, -virke*, m. fl.

ASPEKT, aspä'kt, m. 3. 1) (astrol.) Den ställning, som en planet har till en annan i djurkretsen. — 2) (fig.) Utsigt. *Goda, elaka a-er*, utsigter, som antingen lofva något godt eller hota med något ondt. *Han har alls ingen a. för framtiden.* [Aspect.]

ASPIRATION, --- tschón, f. 3. (gram.) En bokstafs uttalande med föregående h-ljud.

ASPIRERA, v. a. 1. 1) Eftersträfvä. — 2) (gram.) Uttala med föresatt h-ljud. *A. en vokal, a, i, o. s. v.* Förekommer mest i grekiska språkläran. — *Aspirerande*, n. 4. o. *Aspirering*, f. 2.

ASPLÖF, n. 5. Löf af asprådet. *Darra som ett a.*, säges om den, som är ytterst förskräckt.

ASS, n. 5. Minsta afdelningen i flera vigtsystemer; motsvarar i svenska viktualievigten $\frac{1}{8847}$ skålpund.

ASSA DULCIS, f. (lat.; farm.) Se *Benzoë*.

ASSA FOETIDA, f. (lat.; farm.) Se *Dyfvels-träck*.

ASSEKURANS, **ASSEKURERA**, m. fl., se *Assurans*, *Assurera*, m. fl.

ASSEMBLÉ, assangblé, m. 5. Offentligt dansgille i större stil, för den finare och bildade delen af inbyggarna i en stad och trakten deromkring. — *Ss. A-hus, -rum, -sal*. [Assemblée.]

ASSESSOR, asä'ssår, m. 3. Bisittare i hof-rätt eller kollegium.

ASSESSORSKA, asässörska, f. 1. Hustru eller enka åt en assessor.

ASSIETT, aschä'tt, m. 3. Litet fat till finare maträtter, såsom sallat, frukt o. d.

ASSIGNANT, asiggnånt, m. 3. Person, som ger invisning på penningars lyftande eller varors uttagande.

ASSIGNAT, assignat, n. 5. (under franska revolutionen) Sedel, innehållande anvisning för en viss summa på försäljningen af de indragna andeliga godsen. *A-erna utgåfvos i början till ett värde af 400 millioner.*

ASSIGNATION, assignattschón, f. 3. Skriftlig anvisning på en person, att till sedelhafvaren utlemna penningar eller varor. Anvisning, Invisning.

ASSIGNERA, v. a. 1. Gifva ut en skriftlig anvisning att få lyfta penningar eller uttaga varor. Anvisa, Invisa. — *Assignerande*, n. 4. o. *Assignering*, f. 2.

ASSIMILATION, --- lattschón, f. 3. (fysiol.) Process i djuriska kroppar, hvarigenom främmande, antingen i tarmkanalen, eller genom andedrägten, huden eller på annat sätt i kroppen inkomna ämnen förvandlas till djuriska beståndsdelar, för att införlifvas med kroppen och bidra till dess uppehållande.

ASSIMILERA, v. a. 1. (fysiol.) Förvandla, förbereta näringsämnen till djuriska beståndsdelar. Jfr. föreg.

ASSISRÄTT, assi'srätt, m. 3. Fransk, af Napoleon införd brottmålsdomstol med jury.

ASSISTANS, assiståns, m. 3. Inrättning till allmänhetens tjänst, der man emot pant kan bekomma penningar till låns. Assistanskontor, Pantlåneinrättning, Pantlånekontor hafva samma betydelse. [--- stance.]

ASSISTANSKONTOR, assistånskanntör, n. 5. Se föreg. [--- stancekontor.]

ASSISTANSSEDEL, assistånsse'dél, m. 2. pl. — *sedlar*. Bevis, som vid låntagning vid ett pantlånekontor erhålles, utvisande beloppet af lånesumman, lånetiden, den lemnade pantens beskaffenhet och beloppet af räntan, som skall erläggas, jemte hvad låntagaren i och för pantens inlösen har att iakttaga. [--- stance ---]

ASSISTENT, assistå'nt, m. 3. 1) (i allmänhet) Biträde, medarbetare. — 2) Bisittare, ledamot i vissa underrätter och lägre tjänsteverk.

ASSISTENTUR, assistå'ntur, n. 5. (i sjömansspråket) Ett litet vanligt sekundur, som blifvit jemfördt med och staldt efter kronometern, samt i stället för denna begagnas vid förefallande observationer på däck.

ASSISTERA, v. a. 1. Biträda, bispringa, understödja. — *Assisterande*, n. 4. o. *Assistering*, f. 2.

ASSOCIATION, associattschón, f. 3. 1) (i allm.) Förbindelse, förening, förknippning. *Idéernas a.*, föreställningars närmare samband eller förening, hvarigenom de lätt uppväcka hvarandra. — 2) Förening af flera personer i och för något visst ändamål. Sällskapsförening, Bolagsförening. — *Ss. A-srätt*.

ASSOCIÉ, m. 5. (fransyskt ord) Bolagsman, delägare i ett företag.

ASSOCIERA, v. a. 1. Förena; intaga i bolag eller samfund. *A. sig med någon*, förena sig med någon i och för ett visst ändamål, träda i bolag med någon.